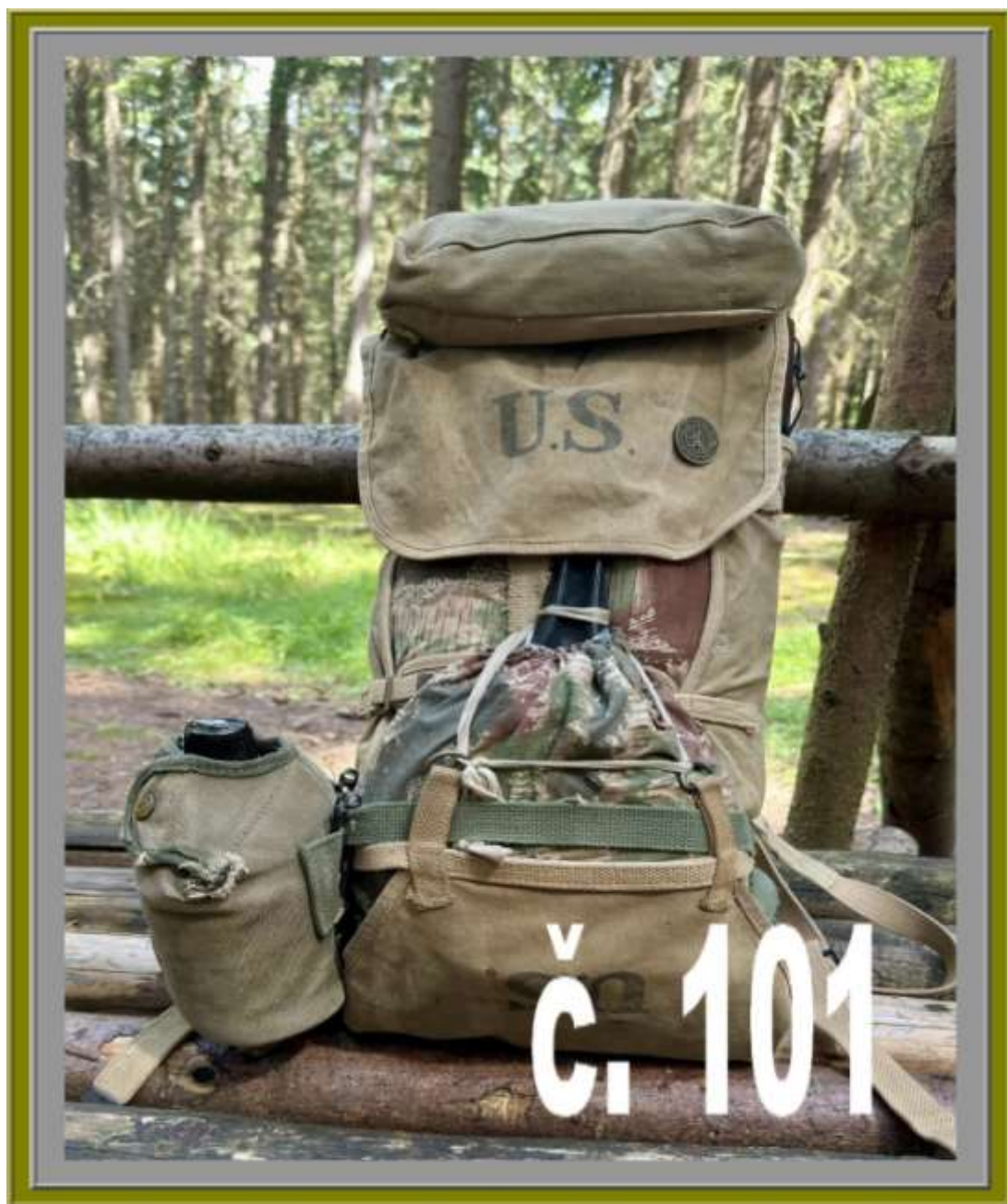

J I Ž A N

JOŽINŮV TRAMPSKÝ OBČASNÍK
JEN PRO VLASTNÍ POTŘEBU
NEPRODEJNÉ NEPŘEPOSILATELNÉ

J I Ž A N *JOŽINŮV TRAMPSKÝ* *OBČASNÍK*

Nepřeposílatelné Neprodejné
Č. 101 Červenec 2025

Ahoj kamarádi
trampové, čundráci a milovníci
přírody.

Nastaly nám letní měsíce a s nimi prázdniny a s prázdninami i čas dovolených a velkých putování. Úmyslně nepíši vandrů, protože stejně tak dobře můžete toto období strávit třeba na hladinách řek, či lezením po horách. A jak jste si jistě všimli, s letním volnem vstupuje do další centurie i Jižan. Škoda, že mi Pajda zřejmě nedovolí dotáhnout to na konec té druhé stovky, ale čas je čas a nakonec... kdo ví? Jenže to bych musel dotáhnout stovku i tu osobní a tomu sám nevěřím. Slibuji ale, že se budu snažit vydržet co nejdéle. Minulé „kulaté“ číslo bylo věnováno vstupu do nejkrásnějšího jarního měsíce května a tudíž se odpícháme od toho, co se mezitím událo...

PŘÍPITEK PRO HAFRANA

Začátkem května oslavil své superkulaté, tedy šedesáté narozeniny, a to v nezbytných několika etapách kamarád Hafran (Jan Frána) z Plzně. Kromě toho, že je aktivní tramp a vodák se širokým záběrem, znáte ho už čtrnáct let i jako hlavního organizátora populární literární trampské soutěže Trapsavec, pro niž vyrábí i ceny a další náležitosti. Navíc je i osobně literárně činný, jeho trampské detektivky a povídky jsou pozitivně hodnoceny nejen trampskými čtenáři, ale i odbornou komisí, díky níž získal již dvě oficiální ocenění, pokud nepočítáme úspěšná umístění v Trapsavci včetně dvou zlatých. Kromě toho také dopřává knižní

publikování dalším psavcům v zeleném, jimž vydává takzvané Trampské miniatury, a těch přivedl na tento svět už víc než stovku. Úžasné jsou i jeho ručně vyráběné knížky v nápaditých obalech z kůže, kožešiny, látek apod.

Je až neuvěřitelné, co všechno stíhá vedle svého náročného a odpovědného zaměstnání manažera velké firmy – ať už je řeč o sportu, závodně a rovněž úspěšně hraje totiž badminton, zajímá se o kulturu, vystupuje na besedách, založil čtenářský klub s pravidelně zasílaným bulletinem... a to jsem zdaleka nevyčerpala všechny jeho aktivity.

Takže naše „umí“ k této příležitosti je víc než oprávněné a přání VŠEHO nejlepšího skutečně upřímné...

Hanka

PRÁZDNINY...

...v prvních týdnech sladké po jahodách, voňavé po malinách a červené po třešních. Hřály nás do zad teplým dřevem lávky nad řekou a házely sluneční prasátka na vodní hladinu. Hravými prsty pročesaly jemným vánkem posečenou louku. Ohlušily bouřkovým hřměním a polily nás pořádným cákancem deště. A za odměnu nám pak ukázaly tu nejkrásnější duhu.

Prázdniny důvěrně znaly všechny naše hry. Stará deka se bez reptání měnila na stan, byla oponou divadla nebo kouzelným kobercem z pohádek. Trpělivě poslouchaly naše

spory a hádky. Byly svědky sofistikovaného podvůdku při „Černém Petru“ i ztráty kostky na „Člověče, nezlob se.“

Tiše sedávaly na parapetu okna v kouzelných srpnových podvečerech. Fandily našim urputným sportovním klánům. Prádelní šňůra s vyřazenou záclonou se při nich stala sítí na volejbal. Vysazené dveře zase posloužily jako náhrada stolu na ping pong.

Prázdniny. Pořádaly s námi skvělé výpravy za tou nejlepší zmrzlinou. Chovaly panenky a také hrály fotbal. Těšily nás po bodnutí vosy. Foukaly na naše rozbitá kolena. Chodily do lesa na výpravy za houbami. Večer u ohníčku trpělivě poslouchaly náš neumělý zpěv.

Když v sadu spadla první letní jablka bylo to znamení: polovina dnů volnosti byla nenávratně pryč. Rána se začala balit do mlhy a večery ochlazovat. Neúprosně se přiblížilo září a s ním návrat k všedním dnům s jejich povinnostmi.

Milované, jedinečné a skvělé prázdniny. Magické dny. Dva měsíce malých a velkých dobrodružství a šťastných okamžiků...

80 LET OD KONCE VÁLKY

Republiky nebo řady dalších s přehlídkovou kolonou historických vojenských vozů a jejich prezentací na okrajích města.

Tentokrát jsem se do Plzně vypravila, protože jsem předpokládala, že kulaté výročí osvobození bude určitě mimořádné (a taky že bylo!) a navíc mne napadla i taková myšlenka, zda to není třeba naposledy – tedy pro mne...

Ono stát v davu téměř nehnutě víc než dvě a půl hodiny taky dá člověku zabrat. Když se ale objevil první legendární tank Sherman, nemohla jsem nevzpomenout na třicet let

Jednou z největších akcí konaných v rámci výročí ukončení druhé světové války byly jako obvykle oslavy v Plzni, spojené s přehlídkou historických i moderních vojenských vozidel. V Plzni jsem se těchto událostí za posledních šestatřicet let zúčastnila několikrát, ať už si připomenu první svobodné oslavy v r. 1990 na Náměstí

starou událost v Normandii na padesátém výročí osvobození, kterého se účastnila řada státnických osobností, ale i veteránů – účastníků závěrečných bojů na pobřeží Francie. Tehdy jsme stáli v úzké městské uličce, kterou se poměrně rychle sunul tank. Byl to Sherman a na něm sedící vojáci házeli do davu čokoládu, žvýkačky a odznaky...

Lidi za mnou se nma mne tak tlačili, že jsem stála téměř v dráze tanku a ten přejel doslova milimetry od špičky mých sandálů. Kdo ví, jak by bylo hodnoceno mé zranění válečným tankem.

Vraťme se ale do Plzně, kde tanky střídaly nejen džípy, ale i obojživelná vozidla, nákladáky, osobní auta pro generalitu, vojenské sanitky a zdravotní vozy, které vlastně neumím ani

pojmenovat. Z nich zdravili projíždějící, jimiž byla Klatovská třída doslova obsypána., účastníci konvoje v uniformách, dámy v dobovém oblečení včetně kloboučků nebo v krojích. Po silnici pochodovala i skotská kapela

v kiltech, hrající známé dobové melodie, vojenská

jednotka v uniformách, dokonce se objevila i historická kola. Do toho všeho nám nad hlavami létala historická letadla, včetně stíhaček a soudobých Gripenů – fotografové nevěděli kam dřív zamířit objektiv. Vedle US vlajek se na vozidlech objevovaly i vlaječky belgické, kterých bylo tentokrát poměrně hodně a byla tím speciálně připomenuta i účast belgického 17. střeleckého pluku na osvobození Plzně a dalších měst. Těch vozidel bylo podle oficiálních zdrojů na čtyři stovky.

V čele konvoje jel mimo jiné i devětadevadesátiletý veterán Harry Humason, na jehož cestu do Plzně se složili příznivci akce, protože tamější radnice na tento výdaj peníze už neměla.

Údajně měl být v konvoji také vnuk generála Pattona, ale toho jsme bohužel

nezaznamenali. Slavnostního ceremoniálu se rovněž účastnil i belgický král a řada vojenských šarží jak amerických, tak belgických. Co mne ale docela dostalo, že v první části konvoje posádky některých džípů drželi v rukou fotografie veteránů, ať už rodinných příslušníků nebo dalších účastníků osvobození Plzně.

Mezi davy bylo možné spatřit také řadu trampských ohozů, a to mne nadmíru uspokojovalo.

Závěr konvoje tvořila moderní vojenská technika, česká i americká. Na Plaze a na náměstí hrály kapely a zpěváci, my jsme si ale pro závěr zvolily Křižíkovy sady, kde hrál dixieland Liberation Band – pamatovaly jsme si ho od loňska, kde se sloužila americká vojenská polní mše a kde jste si mohli podrobněji prohlédnout některá vozidla, vojenské stany či ochutnat polní kuchyni. V každém případě to bylo zážitek, který už asi máloco v tomto směru překoná.

Hanka Hosnedlová / foto Bobrahakl

VZPOMÍNKY NEVYBLEDNOU

s tímto textem:

*Když nad pasekou vzlétne hejno vran
a kraj se do tiché noci ponoří, to
sejdeme se ze všech stran a do strun se dlaně zaboří. Zas u ohně budeme hrát
a pět o tom, jak Eddie hezkou holku sved, vždyť svět je plnej dobrých
kamarádů, co dálka je v očích zabolí, když opustí rodné údolí. O zemi
táhnoucích oblak pak necháme si snít, tu píseň nikdy nestárnoucí necháme
v srdcích odeznít...*

U příležitosti 30. výročí Wabiho Ryvola osadili kamarádi tomuto bardovi v Hostýnských vrších pamětní desku

NA ZLATÉ ŘECE

Ve skalách a opuštěných lomech nad Prosečnicí u Zlaté řeky můžete najít celou řadu romantických tramských campů. Namátkou jmenuji třeba Cyferník (skutečně psáno s ypsilonem), Kanadu,

i celou řadu dalších a rozhodně nemohu vynechat osadu Sekwoy, které zde slavila své 6. Výročí a jejíž zvadlo nás sem přitáhlo jak koníka laso. A nejen nás, ale i celou řadu dalších kamarádů, neboť se zde (kromě zajímavých soutěží) odehrávala i tramská svatba Jirky Knížka (Rony) a Zuzky

– ať jim Pajda požehná. Netradiční součástí

odpoledního programu byla i dražba tramských propriet a tak kdo chtěl mohl si doplnit svou výbavu. Slavnostní zapalování sice trochu zaskřípalo, ale pak už všechno šlapalo tak jak má. Pokud zavítáte do těchto míst, což mohu vřele doporučit, navštívit můžete třeba i nedaleké

trampské muzeum v Jílovém, tankové muzeum v Lešanech, případně celou Posázavskou stezku, kde to trampskou historií přímo dýchá....

+++++

+++++

+++++

+++++

SETKÁNÍ U SPITFIRU

Už rovných deset let se každoročně, na výročí osvobození a Den válečných veteránů, schází u Spitfiru před českobudějovickou hlavní poštou malá, stabilní skupinka pravidelných účastníků, kteří zde pokládají květiny. Také letos se den před státním svátkem u pomníku, věnovaného českým letcům ve válečném letectvu RAF,

sešel hlouček příznivců, tentokrát oproti předchozím letům poněkud početnější. Na pozvání iniciátora setkání Vladimíra Vopaleckého, jehož zásluhou také tento pomník vznikl, se dostavila primátorka, tradičně také zástupce Čsl. Legií a několik dalších osobností města, ale největší procento účastníků tvořili jako obvykle trampové a symbolicky i nepostradatelný džíp Pavla Lavického. V průběhu let se tak utvořila jakási malá komunita, kterou organizátor akce nechce ani příliš rozšiřovat. Ani tentokrát tomu nebylo jinak a navíc přálo i počasí, takže se přítomní rozcházel k domovům s uspokojujícím úsměvem.

–hh–

OHLÉDNUTÍ PO 80 LETECH

Za jednu z nejzajímavějších výstav letošního roku považuji expozici dokumentárních fotografií, která byla pod názvem „Konec války, první dny míru“ otevřena v dubnu v Galerii Nahoře a trvala až do půlky června. Na výstavní ploše zde byly instalovány

Snímky dvou českobudějovických fotografů – Jiřího Ployhara a Otty Seppa. Vystavované časové unikáty poskytli příbuzní obou tvůrců – záběry z konce války v českobudějovických ulicích – syn Jiřího Ployhara David a dokumentární snímky z koncentračního tábora Mauthausen – Seppova dcera Božena Kolrosová v podobě

svítků negativů u chovaných v krabicích dlouhých osm desítek roků. Jen málokdo si dovede představit tu náročnou práci se starými negativy při jejich převodu na velkoplošné černobílé fotografie. S tímto technicky náročným procesem obětavě pomáhal Karel Míka a velkou zásluhu na jejich konečném vzhledu výstavního exponátu má zejména Bohunka Maříková.

Jiřímu Ployharovi bylo v době, kdy pořizoval snímky z konce války v krajském městě a jeho vytoužené osvobození, pouhých osmnáct let. Dokázal na svých snímcích zachytit nelíčenou radost z prvních okamžiků osvobození, ale i nepřehlédnutelné dopady předchozího bombardování města.

Otta Sepp byl po celý život zapálený do fotografie. I jeho se ale dotkla druhá světová válka, dokonce byl v r. 1940 zatčen a spolu s přítelem Richardem Šerým, který rovněž propadl fotografování, vězněn nejen v rodném městě, ale i

v Praze a Terezíně. Obě tato poslední dvě jména souvisí s trampskou komunitou. Otta byl členem prvorepublikové trampské party, kam patřil třeba i pozdější spisovatel Norbert (Nora) Frýd nebo španělák Polda Hofman a řada dalších.

-hh-

KDYŽ SEVER VÁLČIL S JIHEM

Vzato kolem a kolem tahle válka nezačala ani tak kvůli otrokářství, ani právům jednotlivých států či Lincolnovu zvolení. Pokud byste to chtěli vysvětlit jedním slovem, žádné byste nenašli, pokud byste nepoužili výraz fanatismus – a to fanatismus na obou stranách. Nepochopení, překrucování a politikaření.

Dne 12.4. 1861 zahájila konfедераční pobřežní baterie palbu na federální pevnost Fort Sumter v přístavu Charleston v Jižní Karolíně, čímž prakticky válka „severu proti jihu“ začala. Prezident Lincoln v podstatě okamžitě (15.4. 1861) povolal do federální služby 75 000 vojáků milice, aby, cituji: „... zlikvidovali tento směšný spolek, dost silný na to, aby mohl být potlačen cestou běžného soudního řízení...“ a přikázal osobám, které k tomuto spolku patří, aby se v klidu rozešly a vrátily se domů. Byl to bezprecedentní krok, protože prezident povolal největší armádu jaká kdy byla v Americe shromážděna, aniž by si vyžádal souhlas kongresu, pouze na základě vlastního rozhodnutí a tak fakticky sám o své vůli vyhlásil Konfederaci válku. Toto rozhodnutí naštvalo další čtyři zatím neutrální státy horního jihu: Virginii, Severní Karolínu, Tennessee a Arkansas, které zatím stály mimo, aby také vyhlásily nezávislost a připojily se ke Konfederaci. Protestovaly tak proti tomu, že se Federace snažila o něco, na co neměla zákonné právo. Z toho očividně vyplývá, že zahájená válka nebyla zpočátku válkou o zrušení otroctví (tou se stala až v létě 1863 v souvislosti s potřebou „ideologické mobilizace“ – dnes již víme, že vše nebylo tak černobílé, jak naši generaci učili ve škole). Ano, jistě to mohli zkusit to tou soudní

cestou apod., ale aby tato cesta mohla být realizovatelná, tak to by se severští suveréni museli přestat montovat do jižních států a krást jim majetek (sponzorovali útoky otroků,. Jejich vzpoury a spoustu dalších věcí). Můžete mít na otroctví názory jaké chcete, ale to nic nemění na tom, že na jihu bylo legální a veškeré akce proti němu byly zločiny. Bylo to stejné, jako kdyby vám někdo lezl přes plot a kradl vám majetek s oddůvodněním, že je nemorální, abys ho měl tolik. Dohadovat se budete jen chvíli a pokud to nepřestane, prostě vezmete zbraň a začnete to řešit rázněji.

Na severu přijali vyhlášení války s nadšením a do vojska se hlásily další desetitisíce dobrovolníků. Vždyť Richmond, hlavní město Konfederace, ležel pouhých 160 km od Washingtonu. Na politiky Unie to ale působilo tak, že i obyčejní lidé volali po jeho zničení. Zatímco ještě nedávno jeden newyorský list psal: „Nechme zbloudilé bratry odejít...“, nyní své čtenáře informoval: „Nejpozději 4. července (Den nezávislosti) se Jeff Davis (prezident Konfederace) bude houpat na washingtonském sloupu...“ a dále, že „v této válce nelze být neutrální, lze být jen vlastencem nebo zrádcem.“

Protože všichni očekávali, že Konfederace bude smetena z povrchu zemského do dvou, maximálně tří měsíců, povolal Lincoln brance jen na dobu čtyř měsíců. Všichni se ale krutě mylili. Všichni, až snad na generála Shermana, který bojoval s vojáky z jihu, kteří tvořili většinu původní americké armády v Mexicu a znal jejich kvality. Ten, když viděl stav federálních branců a plány generálního štábu kysele poznamenal: „Je to stejné jako hasit hořící dům pistolí na vodu.“ Sherman měl pravdu, protože na jihu se probudil nový národ, který tváří v tvář zdrcující početní a materiální přesile dokázal vzdorovat ne čtyři měsíce, ale dlouhé čtyři roky. Už v první dny války se do vojska přihlásilo půl

milionu rebelů, z nichž většina uměla dobře střílet a jezdit na koni. Rebelové federálům říkali Yankee a podle nich toto jméno pocházelo z indiánského výrazu Yaneh – zbabělec – a toto pojmenování považovali za velmi trefné, jelikož je přesmyčkou slova hyena.

Většina konfедераčních vojáků pocházela z venkova. Rozhodně nešlo o

zhýralé aristokratické plantážníky, ale většinou o chudé farmáře, kteří nevlastnili ani otroky a proto nebojovali za otroctví, jak se teď v USA tvrdí, ale protože to byli prostí vlastnenci, kteří hodlali bránit rodnou půdu. Voják Konfederace šel do války protože miloval svůj lid, protože jeho země byla napadena, protože jeho srdce bilo pro vlast. Zde byla země kde se narodil, zde byl domov jeho dětství, zde byly hroby jeho předků, zde byly kostely, kde uctíval Boha. Většinou nebyli v konfедераční armádě, která nabízela hlad, mizerné ošacení a nedostatek munice kvůli nějakým vznešeným ideálům. Šlo

jenom o to čelit invaznímu vojsku, které plenilo a vraždilo v jejich zemi a proto se svými kamarády v šedých a hnědých uniformách snášeli mnohdy až extrémní podmínky až do posledních dnů války. Vždyť právě jednou z podmínek jižanských států o opětovné připojení k federaci bylo to, že si budou moci otrokářství ponechat s tím, že až se ho rozhodnou zrušit bude to z jejich vůle a ne z rozhodnutí federální vlády. Nemluvě už o tom, že tu byly i další příčiny tohoto sporu o tom co může a co nemůže federální vláda nařizovat svým členům – jednotlivým státům.

Ať je to jak chce, válku prostě začal Jih neuváženě, protože je z dlouhodobého hlediska nemohl vyhrát. A nic k tomu nenapomohla ani počáteční zdrcující a rychlá jižanská vítězství. Snad kdyby byli odvážnější a rozhodli se v prvním půlroce táhnout přímo na Washington a zkusit ho dobýt, snad by válka dopadla jinak. Ale kdo ví? Materiální i lidské zdroje byly přece jen jednoznačně na straně severu...

Pokud jde o ztráty, nezbyvá než se spolehnout na hrubé odhady, všechny záznamy jsou velice nepřesné. Započítáme-li tam i nezvěstné, jedná se zhruba o 700 000 obětí. Výsledky rovněž ukazují, že za této občanské války bylo mnohem nebezpečnější být vojákem jihu. Ti měli úmrtnost 13,1%, zatímco v řadách Unie „jen“ 4,9%....

Jožin

KAROLÍNSKÉ OHNĚ...

Ten T.O. Jižní Karolína k jejímu 30. výročí zapálili na osadě kamarádi 10.5.

... a následující, tentokrát z Karolíny
severní nafotil kamarád Bobeš Tramp

+++++

+++++

+++++

+++++

Z LODNÍHO DENÍKU aneb POPRVÉ NA ŘECE

**11. část vypravování starých říčních vlků o jejich
trudných začátcích v letech šedesátých minulého
století. Navazujeme v místech, kde minule
vyprávění skončilo...**

ZA KULTUROU...

Ráno se probouzíme jako polámaní. Těla nás bolí a Slávek si stěžuje, že má úplně otlačený bok od nějakého kořene. Ve tmě jsme stany postavili kde se dalo a to se nevyplatilo. Celou noc jsme se jen převalovali a hledali vhodnou polohu. Ale to bude za chvíli zapomenuto.

Stejně jako včera jue nebe čisté a slunce svítí...

„Kluci, dnes bude zase prima, už se na to těším,“ povykuje radostně Fery a my všichni s ním sdílíme stejné pocity.

„Děcka, podme se podívat do dědiny,“ žadoní Zdena a upravuje si svůj nedostižný drdol.

„Ba. Je pěkně a můžeme se podívat i na zámek,“ připojuje se toužebně i Ela a my mužové již v duchu vidíme, jak zatím urazíme nějaký ten půllitr. Jak to píšeme, tak se nutně musí zdát, že jsme snad notorici alkoholu propadlí, ale je to jen proto, že kolem je pořád samá voda a člověk nakonec dostane chuť na něco jiného. A nakonec, vždyť pivo je vlastně také jen voda, která má sem tam nějakou

tu přísadu pro zlepšení chuti. Tak proč bychom se žinýrovali, vždyť i to patří k pořádné dovoelené.

Samozřejmě, že Fery zase musí mít i jinou představu: „Ještě jsme nesnídali, ve městě se nabaštíme a můžeme i něco koupit na cestu.“ A v duchu jistě vidí, jak v hostinské kuchyni všechno skáče kolem plotny. Přesto se takový návrh odmítnout nedá a bez váhání je odsouhlasen. Jen Karlovi se nechce po ránu podnikat takový výlet a raději s Jiřou zůstávají v táboře. Na svou omluvu ještě dodává: „My už Hlubokou známe jako svoje boty a raději budeme strádat síly na další cestu.“ To je ovšem také vážný důvod a my ho také chápeme. Neměl by to být ale Fery, aby nepopíchnul: „L“Tak ahoj a hlídáte dobře. A né abyste místo toho strádání sil s nima plétvali. Staří ste sice dost, ale na hlópost' nemusí být člověk enem mladé.“ A se smíchem utíká před výhružnými posunky svého bratra.

Je nám veselo, po včerejší nervozitě ani stopy. Tělo už přestalo bolet a dívenky jen švitoří a každou chvíli si někoho z nás dobírají. Cesta je dlouhá, slunce pálí hned po ránu a my se již nemůžeme dočkat chvíle až zasedneme ve stinné pohostinné místnosti. Přesto, že máme hlad a trápí nás žízeň, náladu máme pořád skvělou a děvčatům oplácíme stejným. Čert ví, kde se to v nás bere, ale břitké vtipkování nebere konce. Každý si přišel na své, nikdo nezůstal ušetřen. Nejvíc toho ale musel snést Pavel a Paky, na jejichž hlavy padaly rozpustilé rýmovačky, které se nám jako vodopády řinuly z našich téměř připálených mozků. Předstihovali jsme se v nápadech a divoký chcechtot doprovází na hopsání po prašné silnici. Přicházíme k prvním chalupám a Pakyn slidivým zrakem ohmatává stromy v zahrádkách.

„Neškodilo by něco šťavnatého do krku...“ a jak tak hlasitě uvažuje šourá se po silnici tam, kde přes vetvý dřevěný plot visí nad příkopem jablky obsypané větve.

„Díváte se jak prosí – vem si mě,“ promlouvá dojemně a bez rozpaků se pouští do sklizně.

„Když je to tak, to by byl hřích si jich nevšimnout,“ přizvukuje mu Franta a všichni si tak omlouváme náš pych.

„Stejně by takové věci měly již být zespolečenštěné pro útěchu chudých pocestných, že Zdeno?“ dovolává se souhlasu Ela a křupavě se zakusuje do šťavnatého plodu.

„Dé mě pokoj, dyť je to kyselý jak šcor,“ šklebí se Frantova milá a dodává „Pod’e rači pryč, ať nás někdo nenačapá, dyť by to ani nestálo zato.“ Toho čerta ani nemusela přivolávat. Však nadarmo se neříká, že kam čert nemůže... a již tu byla a udýchaná nás v rozčilení častovala:

„Vy staří klackové, chuligáni jedni, ani ta jablka už nemůžete nechat na pokoji! A takové mandy, že se nestydíte, kdybyste místo potulování šli dělat něco pořádného!“

„Ale bábi,“ citlivě promlouvá Pakyn, „když nic pořádného, tak aspoň děláme ostudu, nebo je to málo?“

„Kuš ty mladej, ještě si dělej legraci! A táhněte svou cestou!“

Tato „drzost“ však Pakyna popudila a neodpustil si babce při odchodu připomenout: „Dyť se nezlobte bábi, stěně umřete, tak co...“ Ale to jsme již raději pospíchali dál, abychom nevyvolali vážnější incident. Však jakýsi Voříšek byl už z té domluvy celý na nic a zuřivě na nás za vrátky hafal.

„To byla jakási protivná ženská,“ ulevuje si Ela, „jako by jí na to záleželo, že ta jablka neshnijí v příkopě.“

„Protivná jako každá ženská, když se jí něco řekne“ popichuje Pavel a tak se s veselou dostáváme až do města. Na šikmém náměstíčku se to hemží všelijakými turisty a my soustředěně pátráme po nějaké hospodě. Nakonec nalézáme útočiště v hotelu na náměstí jménem „Pod hradem.“ I když právě otevřeli, už je tu plno. Jenže je ještě brzo tak dostáváme jen ohřáté klobásy. Ale i to málo přijímáme a s povděkem vydatně splachujeme tu mastnotu pivkem.

„To mě nějak těžknou nohy, L diví se Pakyn a hřbetem ruky stírá z nosu pivní pěnu.

„To je tím horkem,“ prohodil mezi doušky Fanóch a nezdvořile si pod stolem natáhl své smradľóchy. „Představte si modrovat se teď v tom horku navrch na zámek. No, to by byla hotová perverze. Hoši, vykašlem se na to...“

„Což o to, nám je to fuk, ale jak k tomu přindó tady děvčiska,“ podporuje tuto myšlenku Slávek.

„Jakápak děvčiska, co si vlastně myslíš?“ ohrazuje se dotčeně Ela „A náhodou se nám tam zrovna nechce tahat, že Zdeno?“

„To dá rozum... a pane vrchní, ještě pivo, ať si to klučiska nemyslí, že je to jenom pro ně.“ A Slávek si musí nějak rychle čistit brýle, snad aby lépe viděl do sklenice, nebo co.

A že jsme touhle revizí našeho programu ušetřili nějakou tu chvíli, hodláme ji strávit zde, v tom příjemném chládku. A protože se ještě necítíme nasyceni a vrchní nabízí i guláš, tak do toho. To se to sedí. Ale všechno má svůj konec a nakonec přece jen vandrujeme podívat se po městěčku.

„Děcka, měly by se poslat čumkarty,“ navrhuje Zdena a vzápětí obléháme stánek a pečlivě vybíráme ty nejlepší. Nejnáročnější je Pakyn. Ten musí mít reprezentační barevnou skládačku na export. Prý na ni čeká jedna tuze milá dívka v Krakově.

„Pakyne, ty jsi vlastně mezinárodní formát,“ dobírá si ho Fanoch, „ale jakou zvolíš řeč? Polsky znáš akorát „pšakrev, cholera.“

„Pojd'te, něco tam nakecáme,“ povídá Slávek a všichni se za ním táhnou za kostel, kde se v chládku začíná vyřizovat korespondence. A jak už to dnes jde od samotného rána, ani tato práce se neobešla bez břitkého humoru. To je pak nějakého psaní. Ale nakonec jsme všichni s výkonem spokojeni a zejména náš „sňatkový podvodník“ Pakyn. Tomu jsme lámanouangličtinou sesmolili dojemné povídání do Polska. Jestli bude spokojen adresát, to je otázka. Ale zdá se nám, že tu již dost dlouho budíme pozornost a tak nabíráme kurs dolů k řece. Naše ženské ještě doplňují zásoby na cestu a zvolna, beze spěchu, se v té výhni vracíme natábořiště.

„To jste si tam pobyli,“ vítá nás vyčítavě Karel a naše děvčice se hned omlouvají:

„To víš, taková prohlídka zámku, ta něco zabere.“ A my po sobě pošliháváme, zda nemáme kápnout božskou. Pronásledují nás výčitky, že jsme si užívali, zatímco manželka strádala v tomto opuštěném koutě pod skálou. Nakonec postejně prasklo, když se Pavel podřeknul, že by byl ještě raději u piva, než u vody. Karel to přijal celkem v klidu a jen poznamenal: „Vždyť jsem si to mohl myslet, ale že jste prevíti, to vám nikdo nesmaže!“

Začali jsme balit a domlouvat se, kam až dnes doplujeme

REKREACE V PURKARCI

Po včerejším vysilujícím maratonu to bude učiněná idylka. První jez je až v Purkarci a ten nám zatím starosti nedělá. Před ním končí naše desetikilometrová plavba a zítra – to se teprve uvidí. A i když se to pokauje již po několikáté, musím znovu podotknout, že dnešní den je poznamenán nějakou radostnou náladou a to se projevuje v nespoutaném veselí při balení a při loučení s naším pláckem.

Řeka je prosluněná a hned po odpíchnutí s námi zčerstva pospíchá...

OVČÁKŮV OHEŇ

moc rád. Kromě klasiky proběhla i tradiční soutěž ve strouhání brambor na později servírované skvělé vošouchy. Slunné

Již po osmé zahořel u Hamerského potoka na Houšťatech vzpomínkový oheň na kamaráda Ovčáka, který měl toto údolí

odpoledne podbarvila i snaha muzikantů a radost z tramského potěru. Na půl stovky kamarádů pak od večerního ohně posílalo své vzpomínky k hvězdnému nebi a nikomu nevadily noční teploty blížící se k nulovým hodnotám. Snad až se tu sejdeme za 14 dní na ohni Kanadských vlků to bude stejně fajně...

POPISNÍK HOSPODSKÝCH MUZIKANTŮ III.

Muzika a hospody jsou pěkně staré vymoženosti. A byly již od dob nejstarších civilizací. Moc nechybělo a v hospodě by se byl narodil i Ježíš Kristus. Jenže kvůli sčítání lidu měli všude nabito a Marie s Josefem se museli uchýlit do chléva. A souběžně s časem se zrodil i historický společenský element: hospodský muzikant. Bohužel již od druhé poloviny 19. Století jsme svědky postupného vytlačování živých muzikantů z hospod umělými prostředky – od orchestrionů, přes gramofony na kliku, rádia, kazety a CD přehrávače až po poslední výkřiky digitálních technologií, nemluvě o drtivé ráně, kterou hospodské muzice zasadila televize a její d'ábelské dítě video.

Jak už bylo naznačeno, hospodský muzikant patří do čeledi jež se vyvíjela po tisíce let a všem protivenstvím navzdory nedošlo k jeho úplnému vyhubení a zachoval se nám v poměrně pestré škále druhů, jimž bych se v tomto čísle dál rád věnoval. Mám na mysli muzikanty, kteří se scházejí a hrají v hospodě pro potěchu vlastní a svých kamarádů, nikoliv však muzikanty nájemné, byť hrají v hospodě. Jde mi o typy, které přežily do dnešních dnů a při troše štěstí se nimi stále můžeme setkat. Největší a druhově nejpestřejší jsou kytaráci, ale už jsme probrali i mandolíňáky, basáky a Bendíky, dnes nás čekají kategorie méně rozšířené. Největší a nejpestřejší je, pravda, čeleď hráčů na drnkací nástroje, kam (s přimhouřením obou očí) snad můžeme zařadit i kategorii

HOUSLÁK

Houslák, čili fidler, bývá dle svých muzikantských schopností hospodské sestavě buďto vítaným nebo naopak velmi obávaným muzikantem. Samozřejmě, že na svém nástroji musí nějaký ten tón vytvořit, ale drobné nepřesnosti se mu daří maskovat technikou hry zvanou vibrato. Dobrý houslák dokáže celkový projev kapely pozdvihnout k výšinám nebeským. Necpe se dopředu, začne hrát až od druhé sloky, lehce sem tam něco muzikantky připodotkne a pak posluchače i spoluhráče uzemní a oslní virtuosním sólem. Naopak mizerný houslák od začátku do konce písně vrže falešně základní melodickou linku, aby ji pak v přiděleném sólu jenom otrocky zopakoval. Dva nebo i více housláků mohou dát hospodské kapele zvukový punc orchestru Annunzia Mantovaniho, v opačném případě punc houslové přípravy Lidové školy umění. Hrajete-li v hospodské kapele a blíží se houslák, kterého ještě neznáte, čeká vás muzikantské dobrodružství s velmi nejistým, ale občas i šťastným koncem.

FOUKAČKÁŘ

To je hráč na foukací harmoniku. Stává se jím nejčastěji osoba povahy umírněné, letory spíše lenošivé. Umírněnost je

podmínkou pro šťastnou existenci foukačkám, neboť ten se v početní a zvukové přesile jiných muzikantů moc neprosadí. Lenost je pak původcem jeho přilnutí k tomuto hudebnímu nástroji, protože nic lehčího a menšího už s sebou do hospody nosit nelze. Foukačkář jen velmi zřídka na sebe strhne pozornost, proto je u ostatních muzikantů většinou oblíben a bývá alespoň jednou za večer odměněn přiděleným sólem. To však ve zvuku kapely a rámusu hospody zanikne stejně, jako veškerá ostatní foukačkářova produkce, čímž si foukačkář uchová přízeň svých posluchačů ai pro příště.

V posledních několika letech se občas objevuje i nový přešlechtěný kultivar **FOUKAČKÁŘ – BEDNIČKÁŘ**. Ten se do hospody vláčí s nejméně dvěma bedničkami. V jedné má kopletní soupravu všech dostupných foukacích harmonik ve všech myslitelných tóninách, ve verzích klasických, bluesových i mollových. Druhá bednička je přenosný zesilovač s reproduktorem, který pohříchu často funguje i na baterky a tak se tento zavrženíhodný typ foukačkám občas objevuje i v lese na tramském potlachu či u vodáckého táboráku na břehu řeky. Základní parametry foukačkáře však nesplňuje, protože není ani umírněný, ani líný.

FLÉTŇÁK

Flétňák si buďto do svého zobáku zastrčí flétnu rovnou, proto zvanou zobcovou, anebo se mu to přičí a hraje raději na flétnu příčnou. Flétňáků zobcových je nesrovnatelně více, neboť zobcová flétna stojí nesrovnatelně méně. Lze ji při trošce štěstí koupit i v hračkářství nebo v Lidlu za pár korun, zatímco flétna příčná stojí hezkých pár tisíc, často i desítek tisíc. Výsledkem je, že si nákup flétny příčné každý pořádně rozmyslí. Ale když už se k tomu odhodlá, tak se snaží svojí investici umořit a poctivě cvičí, aby se na ni naučil. Proto jeho hudební výkon bývá zhusta kvalitnější, zatímco flétňák zobcový necvičí a hraje jediné až naostro ve skupině ostatních muzikantů v hospodě. Oba druhy flétňáků na sebe navzájem pohlížejí s opovržlivou nedůvěrou a odmítají spolu hrát s poukazem na to, že flétna příčná s flétnou zobcovou spolu neladí. Mají pravdu.

MODLITBA HOSPODSKÝCH MUZIKANT

Muziko má hospodská...Dejž mi sloužití ti pokorně dle mých nejlepších schopností. Nedopuť, abych tě jak pouliční holku jen ku svému sobeckému potěšení zneužíval. Dejž, abych svůj nástroj přidal a hlas svůj ku zpěvu pozdvihl jenom tehdy, kdy tě mohu učiniti lepší nebo aspoň dejž, abych ti nikdy uleblížil.

Dopřej mi lásky a ohleduplnosti ku svým bližním muzikantům, zejména těm lepším, než jsem já sám. Počne-li můj bližní píseň, dejž mi naslouchati mu, respektovat jeho rytmus a hráti podle něj. Počnu-li já píseň, tedy jen takovou, kterou umím a jsem schopen ji dohráti a dozpívat až do konce. Neuved' mě v pokušení předváděti se, že bych já něco zahrál jinak a líp než můj bližní. Hraje-li můj bližní sólo, dejž mi dopřáti mu uplatnění a slávy a svou hrou mu to nekaziti.

Aniž mi dej zapomenouti snahy o obecné blaho posluchačstva, jakož i muzikantů svých bližních. A k tomu mi dopomáhej láska k tobě moje upřímná. Amaj.

ALEŠ DOČKAL

NA HOUŠŤATECH PODRUHÉ

Inu skoro by se dalo říci, že dávno, dávno je tomu, co v (tehdy ještě hustých) lesích České Kanady vdechli kamarádi život T.O.S. Kanadský vlk. Od té doby uteklo už přes čtyři desítky let a v Hamerském potoce pod osadou, která za ta léta rovněž změnila

místo svého působiště, spousta vody. Roky letí a mnopho původních členů už zasedá ve velkém kruhu u nebeského táboráku a zhlíží na ty, co ty zelené chodníčky stále ještě vytrvale šlapou. Těm byla rozdána zvadla ke společné oslavě 41. výročí existence „vlčí party“ s přáním v srdci zase se sejít a společně poklábosit. Pravdou je, že ta sešlost mohla být větší, ale i

toto, spíše komornější podání, mělo něco do sebe. Jen té muziky mohlo být více, ale to už pořádající osada tolik neovlivní, protože to je převážně záležitost zúčastněných. Snad za to mohly tělesné neduhy, snad obavy

z mrazivého rána, snad i ten fakt, že zde byly za posledních 14 dní dva potluchy v téměř

shodném místě. Kdo ale přijel, ten nelitoval... i kdyby to mělo být třeba jen kvůli tomu skvělému guláši. Tak kamarádi, polepšeme se!

NENÍ OVCE JAKO OFCE

Říkali ti černá ovce. Ne proto, že by ses mýlil – ale proto, že jsi byl jiný. Zatímco stádo slepě následovalo cestu, zastavil ses. Zvedl zrak. Poslouchal vítr. A zašeptal: „Musí existovat jiná cesta.“

Černá ovce se nepřizpůsobí. Ne proto, že by to nešlo... Ale prostě nechce.

Zažila příliš mnoho propastí, maskovaných jako tradice. Příliš mnoho klecí zvaných „normalita.“

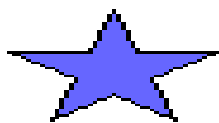
Takže i jako Ofce volíme jiný přístup. Možná sami, ale vzhůru.

Způsobuje to nepokoje. Víří se. Průlom a ticho. A někdy – se snažíme stavět mosty, o kterých stádo nevědělo, že je potřebuje.

Všem černým ovčím: Jste tichá revoluce. Posun ve vzoru. Divoký tón ve sboru. Nemusíte zapadat. Narodili jste se abyste vynikli. A možná i šly příkladem.

Co když je právě tato odlišnost začátkem lepšího směru?

Spolek přátel trampingu Černý ofce

80 – POD VLAJKOU PRUHŮ A HVĚZD

Na den původního Svátku osvobození – tedy 9. Května – se konalo v Dobčicích na Netolicku setkání příznivců a zájemců o vojenskou historii americké armády ve

druhé světové válce. Stejně jako v předchozím roce se akce, pořádané Jarmilou Záluskou a Spolkem přátel vojenské historie, zúčastnil také zástupce

americké ambasády, který pronesl i krátký projev a diskutoval s přítomnými účastníky.

Ke vzpomínce na zakladatele zdejšího muzea, věnovaného výstroji a vybavení americké armády v době války – Vladimíra Záluského – patřila také krásná kytice a připomenutí jeho nezaměnitelné osobnosti.

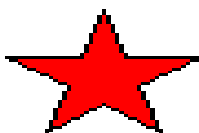

Jarmila Záluská společně s přáteli ze Spolku vojenské historie a vstřícnými sousedy připravila mimo jiné bohaté občerstvení, a svým dílem k příjemnému posezení přispělo i počasí, které odložilo

vyhrožovaný déšť na pozdější dobu. Je třeba dodat, že provoz muzea, systematicky upraveného a vylepšeného, pokračuje dál díky Jarmilině obětavosti a její ochotě věnovat svůj čas shromážděným sbírkám tohoto jedinečného fenoménu.

O něco později pak džípy odjely společně s americkým hostem do Lipí, kde se krátká připomínková akce s projevem místní starostky konala na návsi před pamětní deskou. Poté následoval pozdní oběd v místní restauraci, jako příjemná tečkaza událostmi slavnostního dne.

–hh–

80tka na vlnách

V souvislosti s programem oslav 80. výročí osvobození připravil i Český rozhlas České Budějovice ve velkém sále Metropolu květnový jubilejní koncert. Proč ale píšu o civilní kulturní záležitosti do trampského časopisu? Protože hlavní část účinkujících této slavnostní hudební akce tvořili folkaři, kteří měli nebo mají nesporné vazby s trampíngem. A navíc jejich regionální působnost a popularita přerostly postupem času zcela samozřejmě do celorepublikové.

Byli to neúnavní Nezmaři, se kterými se setkáváme trampských stopách, stále romantický a stále dobrý Pavel Žalman Lohonka, nejen interpret, ale i autor řady trampských písniček, a Pavlína Jíšová, která se pořád víc opírá o vlastní tvorbu. Jestli se i v posledním účinkujícím tělese – Rozhlasovém swingovém orchestru – nacházejí nějakí trampové, jsem sice nezjišťovala, ale fakt je, že i swing se dobře poslouchá i u ohně...

SMUTEK V SOVÍM ÚDOLÍ

ODEŠEL JEDEN Z NAŠEHO ZELENÉHO HEJNA

Vrát'a Hejkal Mrázek (27.4.1938 – 19.4.2025)

Ještě v Duchcově, spolu s kapelou Střepy, jako tramská osada Toulaví vlci, projezdili všechny kouty naší země, nejvíc ale Krušné hory a České středohoří.

V průběhu času se potkal s mladičkým Vojtou Tomáškem, který měl zájem se zdokonalit ve hře na kytaru. A tak se Vrán'a tedy podílel na „zrodu“ dnes známého písničkáře Kid'áka. Na některém z festivalů, možná Porta či Kotlík, kde vystupovaly Střepy a taky Vrán'a s Libuší, se stala zajímavá věc. Byly ohlášeny Střepy za severních Čech, ale na pódium vyběhla kapela stejného jména z Jihlavy. Samozřejmě z toho vzniklo přátelství, které se dál upevňovalo na společných vandrech. Mimo jiné působil také v Tábornické unii jako instruktor.

V roce 1976 se Vrán'a s rodinou přestěhovali do Strakonic a dva roky na to koupili chatu v Drachkově. Všechny chatáře postupně vyhnal z oتمانů, provedl velký úklid „společných prostor,“ zbudovalo se hřiště na nohejbal, ohniště a přes několik lesů, potoků a hospod tam šest chlapů dovlačelo nový totem. Jelikož se v údolíčku hojně vyskytuje puščík, nově zrozená osada dostala jméno SOVÍ ÚDOLÍ. A už druhá generace zapaluje

ohně, hraje na kytary a soutěží se o placky, které samozřejmě maloval Hejkal.

V Kraselově a Drachkově pořádali pak Rumélie. Zapojil všechny osadníky, půlku vesnice a hrát tam jezdily kapely zblízka i z daleka, Střepy nevyjímaje. Nejednou musel Hejkal hned v pondělí na služebnu VB vysvětlovat ono mohutné sročení lidu a hlavně – co si mají představovat pod těmi Améliemi. Znovu a znovu jim věšel bulíky na nos a smál se pod vousy.

Později se ustálily úterky jako takzvané *hrané*. Nejprve v Zadních Zborovicích a po letech ve strakonické hospůdce Na Malém rynku se scházeli muzikanti a vyznavači trampské písničky. Na Rynku se hraje už 27 let! Ještě nedávno se muselo do hospody volat jestli bude i příští úterý nějaké volné místo a někteří čekali i několik týdnů. Prostě, za Vráťou se táhly davy. Ať už to byli trampové, vodáci nebo úplní mastňák, všichni Vráťu a jeho písničky milovali. Z *netrampů* se trampové nestali, ale na naše písničky nedají dopustit.

Vráťa šel napřed, ale při hraní písní, které ze severu přenesl na jih do Strakonice, vždycky bude s námi.

APAČ

Nevíme, co s námi bude až odejdeme, ale věříme. Věříme, že ti dobří s krásným srdcem a dobrou duší odchází nahoru do nebe, ze kterého na nás zhlíží. Můžeme si stokrát opakovat, že život není spravedlivý a někteří z nás že odchází příliš brzo. Nic tím sice nezměníme... ale věříme. Věříme, že se na nás Pajda dívá a posílá nám vzkaz: Přestaňte sakra fňukat a koukejte makat! A žijte naplno! Nežeňte se za

+ 2.5.2025 Radim Liška „Ušák“ T.O. Daltoni chimérami a žijte každý den, milujte se a stůjte jeden za druhým, držte pohromadě, neplývejte silami na to co bude, protože nevíte jestli to bude... nevíte, co přijde zítra... vyražte na svou štreku ať se máte na co koukat. A jednou se stejně všichni sejdem. Zachovejme si víru, že tam nahoře je líp, i když jedno místo mezi námi zůstane prázdné. Ale pak, u toho velkého nebeského táborového ohně to pak bude rodeo.

+ 23.5.2025 Petr Říha „Koza“
T.O. Spící hvězda

+ 12.5.2025 Ján Kunštek „Šuga“
T.O. Durango Malacky

+ 3.5. 2025 Vítězskav Pekárek „Rejpal“
T.O. Salaš

Kamarádi, poznáváte? Tzv. Kulichův kříž na Jilčáku. Místo, kde se v 70. A 80. letech odehrávaly mnohé z jihočeských potlachů. Pravda, tenkrát to vypadalo jinak. Jak sami vidíte, z lesa jenž ho obklopoval zůstaly žalostné zbytky. Stejně tak zeje prázdnotou kdysi slavná trampárna v Černici. Jednomu je z toho smutno, ale čas a někteří lidé jsou neúprosní....

MODRÁ KOTVA

po třiašedesáté

Každý rok se v mém diáři objevuje v květnových rubrikách poznámka – Modrá kotva. To proto, že se v tomto termínu

historku ke kafi. Měli jsme domluvu-

v druhé polovině května koná na Bubnu, pod záštitou západočeské osady Modrá kotva a šerifa Bédi, tradiční muzikantské setkání lidiček z celé republiky. Ani letošek nebyl výjimkou, a to již po třiašedesáté, a přestože jsme na Buben jeli oklikou přes Prahu a zpátky rovněž, stálo to za to.

Musím přidat ještě jednu cestovní

né slovo s ochotným řidičem Jindrou z Prahy pod vršovickým nádražím. Tentokrát s námi jel navíc ještě jeden kamarád, původně ze Stropnice, kterého byl obětavý Jindříšek rovněž ochotný dopravit na místo konání. Vzhledem k tomu abychom nepřejely až na hlavní pražské nádraží, hodlali jsme se při vystupování řídit stanoveným časem dojezdu do Vršovic. Vystoupit se nám povedlo s celým nepřehledným houfem lidí, ale když jsme se začali rozhlížet, nějak se nám to nezdálo. Sešli jsme sice dolů, ale během chvíle bylo jasné, že jsme omylem vystoupili v Zahradním městě. Tak jsme se začali pít po tom jak se dostat do Vršovic, kde trpělivě čekal náš přepravce. Po chvíli hledání a doptávání jsme zjistili, že za tři minuty skutečně jede vlak, který staví ve Vršovcích. Vše nakonec dobře dopadlo, ale na chvíli nám ty dopravní zádrhly vzaly třpyt.

předchozích setkání. Někteří sice chyběli, ale přibyli zase jiní, takže stále byl plac plný kamarádů. Nastalo tedy vítání, první svlažení hrdla, voňavý gulášek... Předpověď počasí nebyla zrovna příznivá,

sluníčko se střídalo s mraky, a tak šikovné ruce pořádajících a dalších kamarádů natáhly nad sezením mezi barem a chatou obrovskou plachtu, která skýtala záruku, že nezmokneme ani při hraní. Nicméně se začalo hrát u horního ohniště už za světla a zapálil se i oheň pro zahřátí. Na místě pro muzikanty se střídala dua, jednotlivci i skupiny, publikum vějířovitě rozsazené po stráni se přidávalo ke zpěvu, občas zacinkaly púllitry nebo se zableskl blesk z fotoaparátů. Zkrátka pohodička... ale pak najednou pár varovných kapek vyhnalo většinu přítomných ze sezení pod širým nebem dolů pod plachtu. Nicméně vytrvalci,

Na Bubnu před Beďovou chatou už byla spousta lidiček, většinou známých

kteří se nezalekli, bylo nás zpočátku asi jedenáct, se dočkali báječného komorního, lehce nostalgického minikoncertu Jardy Matějů. Jeho hra přilákala Pavlínu Jíšovou a Ivana Koubu, kteří se pak připojili a posléze převzali kormidlo. A hrálo se i dál přes půlnoc, i když řady naslouchajících postupně řídly, zato přibývaly diskutující hloučky dole před barem. Bylo to všechno báječné a odcházela jsem do spacáku po druhé hodině, naplněná příjemnými dojmy.

Ovšem při prohlížení fotografií z pátečního večera v saloonu v mlýně, kde jsem zahlédla tvář Míši Leichta a dalších hudebníků, jsem zalitovala, že jsem nejela na Buben už v pátek. Tak snad to vyjde lépe příští rok... Ale už teď se těším, že se Modrá kotva při svém letním putování po vlastech českých a moravských zastaví i u nás na jihu, aby nám zahráli tak jako každý rok...

HANKA

DĚTSKÝ DEN NA JIŽNÍ ŘECE

v současnosti vozí vlastní ratolesti. „A tak je to správně, tak to má být...“ Pokud si tu drobotinu nevychováme sami, nikdo to za nás neudělá. A s tím vším souhlasil jistě i Pajda sám, protože měl plné ruce práce s tím odklonit všude kolem řádící bouře tak, aby nás jen okrajově lízlo lehké mžení.

Jak konstatoval sám šerif pořádající oisady, Dětský den zde pod ruinami Louzku probíhal už tolikrát, že to sami nedokážou spočítat. Z mrňat, která se tehdy zúčastnila jsou již dnes švarní jinoši a lepší děvy, z nichž mnozí sem již

v níž se i dospěláci váhali smočit. Placky, diplomy, plyšáci a kupy sladkostí obdrželi nakonec všichni přehršel a stejně tak si vychutnali posezení u večerního ohně. Takže milí malí kamarádi, jste zváni i napřesrok...

T.O.Jižní řeka děkuje všem kdož se zapojili a pomáhali spoluvytvářet báječnou atmosféru a dohlíželi i při soutěžích, aby byla skutečně bezpečné. Tomu zelenému potěru nevadila ani teplota vody v Malši,

JAK SE (NE)ZTRAPNIT

Léto je zvláštní doba, která vybočuje z obvyklého běhu roku, při níž migrujeme zpátky do lesů v daleko větší míře i počtech. Večer se tam obvykle rozhoří oheň, zavoní špekáčky, někdo vytáhne kytaru... a muzikanti zavětrí, že se blíží jejich chvíle a že nastal čas zanechat po sobě nesmazatelný dojem.

Pokud se chtějí předvést u „buřťáku“, nic proti tomu, ovšem slavnostní táborák, to je docela jiný kafe. To je totiž úplně jiná věc, než koncerty, na něž jsou třeba někteří protagonisté zvyklí. Je to jakýsi přebytek z dob lovců mamutů, kdy se u ohně scházel celý kmen či společenství. A hrát u táboráku, to je jedna z nejtěžších hudebních disciplín. Samozřejmě, že ta hudba jako taková je tu důležitá, ale je tu víc věcí, co ten kruh spojuje.

Je samozřejmě správné, že v létě muzikanti víc vylézají ze zkušeben a mísí se mezi své přátele někde venku. Zatímco klasické koncertování je záležitostí mezi publikem a kapelou, u táboráku je to kruh, ve kterém mají všichni stejné místo. Pokud se takový interpret objeví u táboráku a chopí se kytary, někdy zapomene, že není na pódiu a u zúčastněných to může někdy vyvolat rozporuplné pocity. Co si budeme nalhávat. Jsou hudebníci, kteří bez problémů zapadnou, ale

najdou se i tací s přehnaným sebevědomím a nadměrně vyvinutým egem. To je prostě fakt. Na pódiu se s tím počítám a může to být ku prospěchu věci. Ale táborák není koncert a atmosféra u něj je docela jiná. Broukáme si třeba Rosu a víme, že jsme všichni pospolu. Ale pak se třeba objeví někdo, kdo začne předvádět jak je důležitý... no, ze zdvořilosti mu párkrát zatleskáme a zakřičíme UMI, ale pak se najednou začnou posluchači nenápadně ploužit pryč. A pro takového muzikanta nastane trapný moment. Celý rok cvičí, pracuje na sobě, pak tu suveréně zahraje a zazpívá... jednu, dvě, deset písniček... a najednou vidí, že ti, co se k němu zpočátku přidávali, už nezpívají. Nechápe proč si najednou povídají opodál. A nechápe proč ten, co si před chvílí kytaru také přinesl už ji zase zabalil. Jak je možné, že tu kamarádi ubývají? A přitom je to tak prosté. Pokud si tedy všichni chtějí naplno zařvat, jděte do toho s nimi. A když se objeví

nějaký méně zkušený muzikant, nebojte se ho vzít do party. Také jste nějak začínali. Nakonec z toho může být pěkný večer.

Dříve nebo později stejně někdo přijde s tím, ať zahrajete nějakou svou písničku. Sice víte, že ve skutečnosti byste ji dali jinak než tady, že tu melodii na kytaru na jevišti táhne ve skutečnosti někdo jiný, že momentálně nejste zrovna rozezpívány... jenže na vás kouká tolik párů očí, že vám to nakonec stejně nedá. Anebo rovnou řekněte kategoricky a jednoznačně TUHLE NE, ale jen když v duchu víte, že byste to nedali na první dobrou. Můžete v sobě i nosit pocit, že některé písničky už jsou moc obehnané, trampsky nezajímavé, že vám zkrátka nesednou. No, když vám lezou krkem, nemá cenu se nutit. Na to máte právo. Ale ne proto, že jsou pod vaši úroveň. To by bylo fakt, ale opravdu fakt trapný. Ale když přece jen zahrajete třeba tu Bednu vod whisky nebo Tři čuníky, věřte, že to kamarádi jistě ocení a neztrapníte se.

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

DVAKRÁT NA ZELENOU NOTU

Takovým malým neoficiálním tramským hudebním svátkem se stal víkend na přelomu května a června na Fort Hazardu. Se slovenským Pekaringem, které se už stalo muzikantským pojmem i v Čechách a které nejméně jednou v roce na jih přijíždí, se dostavil i hromotluk Drobek, neúnavný a hlavně skvělý kytarista z Moravy, tentokrát s dvouroční úžasnou dcerkou Janičkou. A k produkci se přidal i další kytarista Leon.

Asi nemusím zdůrazňovat velkou přednost zmiňované slovenské skupiny, kterou je při zpěvu naprosto bezchybný slovenský projev v češtině, ale i znalost velké spousty ryvolek a českých tramských písniček. Zazněla i slovenská tvorba a Pedrovi by tamní ženské duše neodpustily, kdyby nezahrál a nezazpíval kouzelný francouzský šanson. A když se zapojila zpěvačka kapely Lucia, měla jsem chvílemi pocit jako by se

vrátila Marcela Koťáková – Hadravová z Hoboes se svým hlubokým hlasem. Až mi chvílemi běhal mráz po zádech. Páteční večírek se tak pochopitelně protáhl téměř do ranních hodin, ale chybu neměl podle přítomných ani ten další, sobotní.

Já totiž v sobotu odjela na Náhodu, kde osada Jižní stopa připravila smutečku za odešlé kamarády. Mimochodem jsem si přitom zavzpomínala na všechna ta tramská a vodácká setkání, konaná v první polovině šedesátých let, kdy byla Náhoda naším osadním campem a kdy jsme zde jako Zlatá kotva uspořádali několik jedinečných a dlouho vzpomínaných potlachů...

Tentokrát se tady u ohně sešlo na tři desítky kamarádů a kamarádek, mezi nimi řada těch, které znám i z jiných míst. Menší účast ovlivnilo zřejmě i to, že se zároveň ve stejném termínu konaly dětského na campu Jižní řeky. Nicméně muzikanti u ohně se snažili o sto šest, dokud nezahřmělo a v nočním tichu se nesnesly první kapky deště. Zdálo se totiž, žeč svou dávku vody už vyčerpala prudká odpolední přepřška, takže s touhle várkou vody už se moc nepočítalo. Pár lidiček sice odjelo domů, ale většina se uchýlila pod provizorní střechnu, kde se dál pokračovalo...

Snad při zářijovém potlachu Jižní stopy bude svatý Petr méně hrozit deštěm a jinými lahůdkami nepříjemného počasí.

HANKA

VTIPY A LA KOKEŠ

+++++

+++++

+++++

+++++

ZASLÁNO SGT. MAMUTEM

OPĚT U POMNÍČKU

Už pěknou řádku let jezdím na jaře k pomníčku kamarádů Lampy a Kuldy na příjezdové cestě k zámku Ohrada u Hluboké nad Vltavou vytrhat plevel a umýt desku a kříž. Už loni jsem zde zaznamenala předchozí čísi pomocnou ruku a letos, kdy jsem se dostala na místo až druhý červnový víkend, jsem s potěšením konstatovala, že mne opětně někdo trochu předešel. Minimálně s tím, že na desce pomníčku stály tři svíčky v červené plexinádobce – dvě voskové, vyhořelé, a jedna elektrická, která ještě svítila. Nicméně jsme s kamarádkou vytrhali okolní bujnou vegetaci a umyly jsme mramorovou desku kříž. Loňské slepení desky vydrželo a je téměř nepostřehnutelné, ale písmo už je zase poněkud vyšisované. A taky jsme si říkaly, že i kříž, který zde stojí už 21 roků, by zasloužil natřít novou černí. Tak snad příště....

Hanka

NAROZENINY NA ETAPY

coby svérázného trampa a také jako vášnivého obdivovatele střelných zbraní a jejich znalce, se totiž rozhodl oslavit své sedmdesátiny vskutku bohatýrsky. A aby si rozuměli i pozvaní hosté, volil pro každý den sestavu těch přátel, které kromě jeho osoby spojuje něco

Už od pátku až do poloviny příštího týdne v první půli června směřovaly k Žakovu obdivovanému srubu na samotě v Pasovarech skupiny lidiček s dárkovými balíčky. Kamarád Žak (Bohumil Žáček), kterého mnozí znají

stejného – třeba okruh společných zájmů apod.

My jsme byli pozvaní na středu, na závěr tohoto narozeninového maratonu a musím potvrdit, že jsme se u Žaka opravdu setkali s řadou společných známých, což bylo moc fajn. Báječná byla i hudební produkce v podání poloviny Nezmarů – Zajdy a Jima – a kamaráda Arna. A co nelze nezmínit, byly vsutku lukulské hody, zejména pro ty, kdož holdují rybám. Proslulý Žakův rybí salát doplňovaly chlebičky s rybí pomazánkou, uzený kapr a pstruzi, ale i skvělý guláš anebo tatarák s topinkami. A co víc – veškeré rybí suroviny zajistil Žak vlastní rukou, ovšem v konečné podobě díky jeho partnerce Olině.

Takže už při odjezdu mnozí slibovali, že už teď se budou těšit na Žakovy pětasedmdesátiny, i když bych mu nepřála, aby ty roky letěly příliš rychle.

HANKA / foto ZUZANA HEŘMANOVÁ

20 LET NADĚJE

řeka, Jižní stopa, Černý ofce, Zelený kopeče, Havrany, Nevadu, chrudimské

Suprové počasí doprovázelo 20. Výročí českobudějovické T.O. Naděje na jejich kempu na Náhodě u Veliké řeky. Z gratulantů dlužno jmenovat např osady Ratov, Račí údolí, H.B.C., Měsíc, Zlatou lebku, Dánsko, Klášter, Jezevec, Jižní,

Wandráky a omluvte na koho jsem zapoměl. Svě Ahoj osadě řvali i nesčetní proplouvající vodáci... a vůbec. Kdo nechtěl jít navštívit nedaleko zříceninu Dívčího kamene si mohl zasoutěžit ve střelbě z kuše, zkusit si vrhcáby, zatloukat hřebíky, házet podkovou a i pro zelený

opět potěšila tulácká srdce. Jen si tak říkáme asi přinesou následující léta a kdy (a jestli) tu dojde na výstavbu té nešťastné elektrárny. Ale zatím Carpe Diem a ať tu zahoří ještě spousta takových báječných ohňů jaký si kamarádi nadělili nyní...

dorost se leccos našlo... a že té drobotiny tu nebylo málo. Případně mohla všechno završit i pohodová koupačka ve Vltavě. O hudební produkci se netřeba zmiňovat, ta byla samozřejmostí. Náhoda – stará máti –

SMUTNÉ VÝROČÍ

V letošním roce to bylo patnáct let, co tragicky odešel na druhý břeh muzikant a tramp PAVEL MALHOCKÝ i se svou ženou Janou. Jejich životy ukončil střelbou psychicky labilní Janin syn Jan, svým způsobem se ale na tragédii, která otřásla širokým Pavlovým okolím, podílela i policie, která nedokázala důsledně reagovat na předchozí oznámení. Určitý dopad viny byl prisuzován i znalci z oboru psychiatrie, který ačkoliv byl Jan shledán jako nebezpečná osoba, doporučil v jeho případě jen ambulantní léčbu.

Pavel byl vynikající kytarista, instrumentalista, skládal scénickou hudbu nejen pro Jihočeské divadlo. Chybí uměleckým kruhům, ale i tramskému společenství, k němuž patřil. K trampingu Pavla s přezdívkou Dakot'ák přivedl jeho starší bratr Mikuláš, zvaný Sweny. Založili spolu několik hudebních formací – Kotvice, Létavice, Ptáci, Panoptákum... Společně s bratrem patřil do osady Jižní tornádo, pověstné dobrými muzikanty. Později měl chatu na Rančickém potoce a kromě jiného patřil do recesisticko – sportovního uskupení Vypitá flaška.

V hudebních stopách jdou i obě Pavlovy dcery, které vystudovaly školy hudebního zaměření a hudbě se věnují i nadále. A my vzpomínáme na dobrého kamaráda, skvělého muzikanta a trampa Dakot'áka...

HANKA

